

майже повною відсутністю посух, тоді як південно-наддністрянський район такий же теплий, але більш посушливий. Для південно-надбузького району властиві висока амплітуда температур упродовж року та недостатня зволоженість, в той час як північно-надбузький район відрізняється великою кількістю опадів, значною хмарністю та зниженими температурними показниками, чим, на думку Л.Г.Данилова, нагадує клімат центральних регіонів європейської частини Росії [2]. На думку автора, недоліком цієї праці є те, що в ній використано досить мало цифрового матеріалу [3]. Негативною рисою цієї праці є те, що вона не має жодної карти.

У 1926 році підготовлена до друку праця «Клімат Південного Поділля» (395 стор., близько 100 таблиць), яка була написана на основі матеріалів, зібраних автором упродовж 1916-1918 років під час роботи на Плотнянській сільськогосподарській дослідній станції. На метеорологічних станціях проводилися фенологічні спостереження, вимірялись опади, визначалась вологість ґрунту на колгоспних полях, визначались умови зимівлі озимих. Дані спостережень систематично друкувались в «Декадному бюлетені Укрмету». У 1930 році на Поділлі вели спостереження 57 дощомірних станцій III розряду [6].

ЛІТЕРАТУРА

1. Belke G. Rys historyi naturalnej Kamiecca Podolskiego, poprzedzony krytk wiadomości o pracach uchonych w przedmiotach geologii, paleontologii, botaniki i zoologii, w Polsce w XIX wieku. - Warszawa, 1859. - 114s.
2. Гальчак С. Поділля: природа, людина - еволюція, історичний розвиток / Сергій Гальчак. - Кам'янець-Подільський: ПП Мошак М.І., 2006. - 368 с.
3. Костриця М.Ю. Професор Л.Г.Данилов - дослідник Поділля / М.Ю.Костриця // Дунаєвщина очима дослідників, учасників і свідків історичних подій: Зб. наук. праць. Кам'янець-Подільський: Абетка-Нова, 2003. - № 3. - с. 318-321.
4. Niedzwiecki M. Powiat Podhajecki pod wzgledem geograficznym, statystycznym i historycznym. - Stanislawow, 1896. - 192s.
5. Півошенко І.М. Професор Л.Г.Данилов - один з перших синоптиків довгострокових прогнозів погоди / І.М.Півошенко // Українській географічний журнал. - 1997. - № 1. - С. 56-58.
6. Півошенко І.М. Клімат Вінницької області / І.М.Півошенко. - Вінниця: Виноблдрукарня, 1997. - 240 с.
7. Powiat Mohylowski w gubernii Podolskiej. Opis geograficzno-historyczny wszystkich miest, miasteczek, wsi, przysioikyw, futoryw. - Wiadyslaw Pobyg-Gyrski. - Krakow, Czasu, 1902. - 347 s.
8. Siownik geograficzny krylewstwa Polskiego i innych krajow siowiacskich /Pod. redakcy№ B. Chlebowskiego i W.Walewskiego. t.8. - Warszawa: Wieku, 1887. - s.443-460.
9. Swicki T. Opis staroitynej Polski. T.2. - Warszawa, Druk. Piiaryw, 1828. - 385s.
10. Хргиан А.Х. Очерки развития метеорологии / Александр Христофорович Хргиан. - Л.: Гидрометеиздат, 1948. - 352 с.

Процик О.

Науковий керівник – доц. Григорук А.А.

ГОЛОВНІ ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІКИ

Головна мета економічної політики української держави полягає в покращенні якості життя українських громадян. З економічної точки зору, найважливішою передумовою досягнення цієї мети є високе та стійке економічне зростання. Головною цінністю успішної економічної стратегії і найкращим шляхом досягнення стійкого економічного зростання є підтримка економічної свободи. Економічна свобода складається з трьох базових компонентів: розширення прав і можливостей індивідів та компаній здійснювати вибір, відкритої конкуренції та відсутності дискримінації.

Сучасне економічне положення України в економічному світовому просторі вимагає негайного покращення ситуації. Від розвитку економіки, бізнесу сьогодні залежить економічна могутність держави, соціально-політична стабільність, спроможність виконання державою соціальних гарантій, що закріплені в Конституції України.

Через свою економічну відсталість та завдяки значному людському потенціалу, великому споживчому ринку, забезпеченості природними ресурсами та іншим перевагам, Україна має унікальну можливість для різкого прориву. Ми можемо уникнути деяких помилок наших сусідів і опанувати найновіші, продуктивні технології, упровадити найпростіше, найбільш сприятливе для бізнесу законодавство та застосувати найкращі з наявних бізнес-практик. Це

все може стати реальністю, але половинчасті дії та нерішучі зусилля, наразі, вже не спрацюють. Україна повинна раз і назавжди підвищити планку і прагнути більшого. Ми не повинні задовольнятися лише посереднім результатом і повільним прогресом.

Метою є дослідити головні завдання і цілі національної економіки, як чинника, що сприяє виходу з економічної кризи.

Україна переживає історичний період і одночасно виклик військової агресії, а також стрімкий економічний спад. Зниження обсягів промислового виробництва протягом 36 місяців підряд, інфляція, що вже перевищила 50%, зниження ВВП на 17,6 % у I кварталі 2015 року свідчать про серйозну економічну рецесію. Російська агресія, людські жертви і втрата території, а також знищення інфраструктури - не єдині причини жалюгідного стану української економіки. Цією країною неправильно керували, її позбавляли глибоких і структурних реформ ще з моменту проголошення незалежності в 1991 році. Це, а також 70 років комуністичного режиму, залишили Україну далеко позаду усіх сусідніх країн у економічному розвитку та залученні прямих іноземних інвестицій [1, с. 23].

Поразки України здійснювалися на тлі успішного оздоровлення глобальної економіки після кризи 2008 – 2009 років. Це відбувалося в той період, коли інші країни з перехідною економікою у Східній Європі використали останні два десятиліття для руху вперед, модернізації, інвестицій в інфраструктуру, спрощення податкової системи. Вони успішно поборолі корупцію і бюрократію, залучили великі обсяги прямих іноземних інвестицій (ПІІ).

Наразі, коли територіальна цілісність України під питанням, найкращою відповіддю на агресію ворога є зростання економіки. Стрімкий економічний розвиток є дієвим рецептом збереження цілісності країни, посилення патріотизму та зміцнення віри людей в успішне майбутнє.

Основна причина негативних економічних показників України та повільного переходу до ринкової економіки впродовж останніх 25 років полягала в економічній політиці, яка порушувала принципи конкурентної та процвітаючої економіки. Українська економіка потребує здійснення глибоких та швидких трансформацій перетворень, спрямованих на ліквідацію наявних перешкод: надмірної залежності від ресурсів, величезної енергетичної неефективності, непродуктивного використання ресурсів та відсутності рівності в правах. Глибокі структурні реформи, що ґрунтуються на фундаментальних принципах економічної свободи, матимуть на меті перетворення України на конкурентну, відкриту, сприятливу для бізнесу економіку, що базується на знаннях та здатна створювати робочі місця і генерувати багатство.

Підтримуючи економічну свободу, Уряд України керується у своїй політиці та рішеннях п'ятьма непорушними принципами[5, с. 161]:

1. Верховенством права
2. Захистом прав власності
3. Повною нетерпимістю до корупції
4. Вільною і чесною конкуренцією
5. Нечисельним, але ефективним державним апаратом.

Лише забезпечення принципів широкої економічної свободи є основою для стійкого економічного зростання. Хоча реформування і підтримка одного або кількох окремих секторів може стимулювати економічний ріст, однак він, імовірно, буде короткостроковим, оскільки буде спиратися на вибіркові заходи для галузей, роблячи їх більш конкурентоздатними, тоді як інші будуть дискриміновані. Окрім того, вплив таких вибіркового заходів буде, імовірно, з часом нейтралізований через слабкі інституції та корупцію.

Українська влада надаватиме перевагу реформам, які допомагатимуть зробити вагомим зрушення вперед в економічній свободі, починаючи з тих, які змінюють правила взаємодії між державою та суб'єктами господарської діяльності (громадянами, бізнесом тощо), виходячи з принципів, зазначених вище, та уможлиблюючи якнайширше їх упровадження. Такими реформами є:

1. реформа судової системи і правоохоронних органів;
2. реформа державного управління;
3. реформа податкової системи;

4. приватизація;
5. лібералізація і дерегуляція. [3, с. 49]

Реформування зазначених вище сфер є єдиним ефективним механізмом для подолання сьогоденної економічної кризи та побудови шляху до сталого економічного зростання. Такі напрями були визначені як найбільш важливі і критичні пріоритети наступних тижнів та місяців. Ідентифікація та впровадження швидких та рішучих кроків у дерегуляції, приватизації, судовій, податковій реформах та реформі держуправління повинні бути найбільшим пріоритетом для українського уряду, парламенту та Адміністрації Президента.

Заходи мають бути швидкими, радикальними і рішучими, інакше вони не зможуть принести очікуваних результатів.

Прискорення реформ у цих сферах є і має відбуватися за умови повного дотримання засадничих принципів економічної свободи.

Як бачимо, ключовим зовнішнім фактором для економічної діяльності в Україні наразі є військовий конфлікт на Сході. Окрім макроекономічних дисбалансів і неправильних політичних рішень, основний чинник, що викликав дестабілізацію фінансового сектора та панічний відтік банківських вкладів, різку девальвацію гривні і хвилю інфляції, зрив економічної діяльності на Сході та розрив ланцюгів постачання в усій економіці, а також безробіття серед вимушених переселенців. Військовий конфлікт спричинив принаймні половину падіння ВВП минулого року, зачепивши багато секторів, включаючи промисловість, торгівлю і транспорт. Він мав щонайменше такий самий вплив у I кварталі 2015 року через загострення конфлікту в січні-лютому. Будь-яка подальша військова ескалація буде мати додатковий шкідливий вплив на економічне зростання. Поточний незавершений процес перемир'я, хоча і має мінімальний прямий шкідливий вплив на економіку, втім і досі є недостатнім для того, щоб Україну виключили з «безнадійного» списку більшості міжнародних інвесторів.

Отже, для забезпечення конкурентоспроможності національної економіки і виходу її з кризи необхідно виконати такі умови:

- інституціоналізація стабільного конкурентного середовища, яка включала б у себе послідовний розвиток інститутів захисту приватної власності та прав найманих працівників, запровадження ефективних механізмів розв'язання корпоративних конфліктів, регулювання цін і тарифів на їхню продукцію, запобігання недобросовісній конкуренції проти національних виробників як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках, спрощення доступу до фінансових та інформаційних ресурсів для малого та середнього бізнесу, розвиток інфраструктури відповідної підтримки;

- стимулювання інноваційної діяльності, що вимагає поетапної зміни переважно сировинно-експортної структури економіки, переорієнтації інвестиційних потоків на інноваційну сферу, впровадження високих технологій, формування в Україні засад інноваційної моделі розвитку та знаннєвої економіки. З цією метою має бути створена національна інноваційна система, що органічно поєднуватиме фундаментальну та прикладну науки, технологічну сферу, виробництво та управління інноваційними процесами, що сприятиме становленню й розширенню внутрішнього ринку інновацій;

- проведення реструктуризації економіки в напрямку створення своєрідного ядра саморозвитку. Це може бути комплекс машинобудівних галузей, які виробляють конкурентоспроможну продукцію;

- детінізація економіки та залучення некримінальних капіталів у інвестиційні процеси шляхом розробки та реалізації спеціальної довгострокової політики легалізації тіньових капіталів;

- призупинення приватизації державної власності, в тому числі й землі до виходу з кризи з метою недопущення її розпродажу за безцінь;

- використання кредиту МВФ тільки на інноваційно-інвестиційний розвиток економіки України [2, с. 115].

Одним з головних завдань щодо розвитку зовнішніх економічних зв'язків України є забезпечення просування товарів українського виробництва на нові зарубіжні ринки.

Чітка цілеспрямованість на концентрацію виробництва, сприяння становленню крупного бізнесу, врахування фактора потенційної конкуренції, виважена експортно-імпортна політика, розвиток сітьових форм організації бізнесу, регулювання діяльності ТНК в Україні – ці

напрямки повинні стати складовими частинами цілісної системи конкурентної політики держави і враховуватися при розробці інструментарію макрорегулювання, направлених на вихід з економічної кризи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алімпієв С. В. Фінансова й монетарна трансмісія в економіці України / С. В. Алімпієв // Фінанси України. — 2010. — № 5. — С. 23-30.
2. Артеменко І. Л. Інвестиції як фактор довгострокового економічного зростання України / І. Л. Артеменко // Інвестиції: практика та досвід. — 2015. — № 20. — С. 115-117.
3. Базилюк Я. Б. Забезпечення економічної безпеки України в умовах гібридної війни / Я. Б. Базилюк // Стратегічні пріоритети. — 2015. — № 3 (36). — С. 47-55.
4. Байер О. Економіка України у контексті глобального розвитку / О. Байер // Фінансовий ринок України. — 2012. — № 4. — С. 3.
5. Брицький Р. М. Взаємодія факторів у формуванні економічної безпеки України в умовах зовнішніх і внутрішніх загроз / Р. М. Брицький, О. Б. Мних // Актуальні проблеми економіки. — 2014. — № 12. — С. 161-168.
6. Лебедева О. А. Особливості соціальної спрямованості економічного розвитку України / О. А. Лебедева // Економіка та держава. — 2014. — № 3. — С. 101-103.
7. Серветник Н. О. Циклічність економічного зростання в Україні / Н. О. Серветник // Економіка та держава. — 2014. — № 1. — С. 69-71.

Брелюс. Н.

Науковий керівник – к.г.н. Гавришок Б. Б.

ГЕОПРОСТОРОВІ ЗАКОНОМІРНОСТІ ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ ГУСЯТИНСЬКОГО РАЙОНУ

Лісистість території є одним із найважливіших показників забезпечення екологічної рівноваги агроландшафту. Саме тому **метою** даного дослідження є вивчення геопросторових закономірностей сучасного лісогосподарського землекористування на території Гусятинського району.

Ліси на досліджуваній території розміщені нерівномірно. Їхній розподіл залежить від фізико-географічних умов, насамперед рельєфу, геологічної будови, клімату, а також господарського використання території.

Лісогосподарське природокористування у Гусятинському районі за площами зайнятих земель поступається лише сільському господарству. Землі лісогосподарського призначення у досліджуваному районі займають 16693,1872 тис.га. Проте площі ці недостатні як з екологічної, так з економічної точки зору.

Лісові масиви Гусятинського району входять до складу Копичинецького (2847,2 га), Гусятинського (2348,6 га), Колиндянського (572,5 га), Білецького (517 га) лісництв та природного заповідника «Медобори».

Максимальна концентрація лісових масивів приурочена до Товтрового пасма та басейну ріки Нічлава. Відносно великі лісові масиви розміщені у ПЗ «Медобори» та Копичинецькому лісництві. Більшість лісів району невеликі і розкидані на великих відстанях один від одного. Це добре видно у Гусятинському лісництві, де численні лісові урочища малої площі мають переважно захисне значення. Білецьке і Колиндянське лісництва на територію Гусятинського району заходять лише частково. Окрім того в межах території дослідження є незначні площі лісів, що належать сільським радам (Хоростківська та Увислівська дубини), а також захисні лісопосадки вздовж залізничних та автомобільних шляхів. У їх розподілі немає чітко помітних закономірностей.

Для аналізу геопросторового розподілу лісистості Гусятинського району нами побудовано відповідну картосхему (рис. 1).